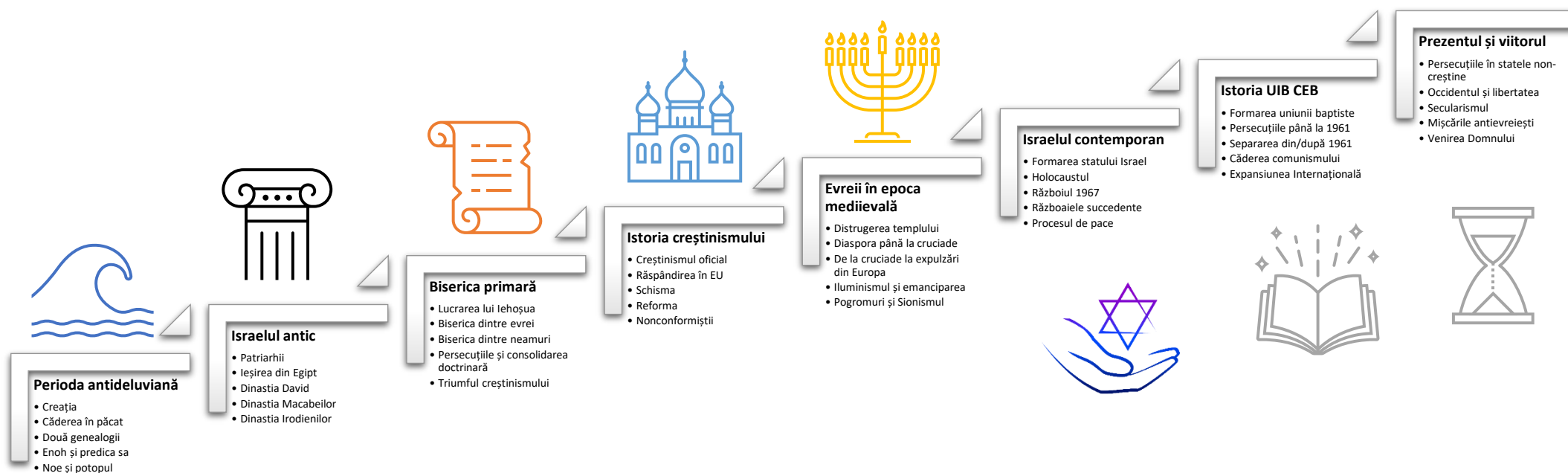

Istoria Biblică Universală

Istoria este studiul evenimentelor, acțiunilor și experiențelor umane din trecut. Ea examinează cum au trăit oamenii, ce au creat, ce idei au avut, cum s-au organizat în societăți, cum au interacționat și cum aceste lucruri au influențat prezentul. Istoria nu se limitează doar la date și fapte, ci încearcă să înțeleagă motivele din spatele acțiunilor și deciziilor oamenilor, impactul acestora și lecțiile care pot fi învățate. Prin studierea istoriei, ne putem forma o imagine mai clară despre cine suntem și cum am ajuns aici, învățând din greșelile și succesele trecutului.

Istoria Biblică este studiul evenimentelor și personajelor din Biblie, încercând să înțeleagă cum s-au desfășurat acestea și cum au influențat lumea de-a lungul timpului. Aceasta cuprinde relatări despre creația lumii, viețile patriarhilor, formarea poporului Israel, lucrările lui Isus Hristos, și dezvoltarea timpurie a Bisericii. Istoria Biblică ne ajută să vedem cum acțiunile și credințele oamenilor din trecut au fost ghidate de Dumnezeu și cum aceste evenimente au modelat credința și cultura până în prezent. Ea ne oferă lecții de viață și exemple de urmat în credință. Pentru cursul nostru limitat în timp, am organizat istoria conform structurii de mai jos:

Istoria Biblică și Istoria științifică din prezent au multe elemente comune, dar și numeroase diferențe. Biblia poate fi considerată o sursă importantă pentru studierea istoriei, însă informațiile conținute în ea nu sunt întotdeauna recunoscute ca documente și date istorice cu caracter științific. În contextul istoriei științifice, relatările biblice sunt adesea privite ca viziuni sau opinii subiective ale autorilor, influențate de cultura și interesele lor teologice. De-a lungul timpului, din cauza lucrării copiștilor și a traducerilor, au apărut anumite erori în datele istorice prezente în Biblie. Cu toate acestea, o studiere profundă a textelor biblice poate demonstra acuratețea cu care autorii

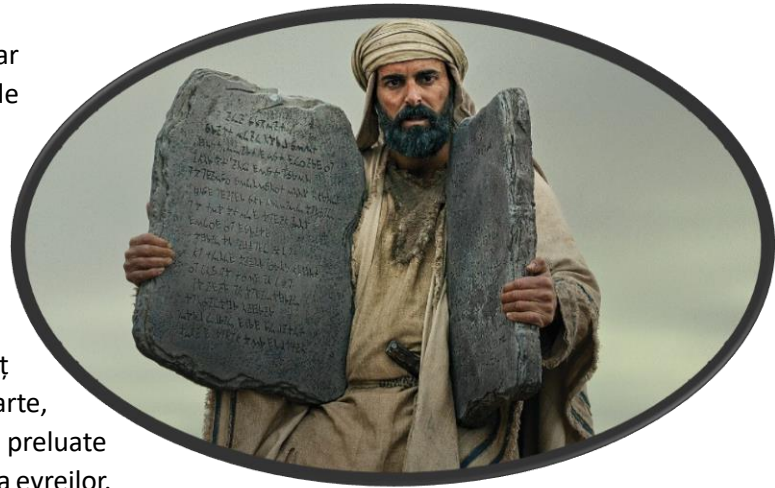
au relatat evenimentele istorice. În ciuda limitărilor impuse de contextul cultural și de cunoașterea de atunci, autorii Bibliei au descris istoria cu o intenție absolut onestă, în conformitate cu posibilitățile și cunoștințele lor din acea perioadă.

Perioada antedeluviană (de până la Potop)

Aceasta este perioada creării universului și a viețuirii oamenilor până la distrugerea lumii printr-un potop global, descrisă în primele 8 capitole ale cărții Geneza. Conform tradiției, cartea Geneza a fost scrisă de Moise. Întrebările legate de motivele pentru care Moise ar fi scris această carte, sursele informațiilor sale și lipsa unei specificări clare a autorului necesită o înțelegere mai profundă a contextului istoric și cultural.

Moise a fost ales de Dumnezeu pentru a conduce poporul evreu în eliberarea din robia egipteană și în formarea unei națiuni independente. În acest proces, Israelul a trecut de la statutul de trib la cel de stat, cu o structură ierarhică bine definită, cu o religie organizată, legi, limbă, teritoriu și armată. Orice popor sau stat care dorește să dăinuie și să-și afirme identitatea națională are nevoie de o istorie sau, cel puțin, de legende despre originea sa, care să-i ofere valoare, identitate și mândrie națională.

În acea perioadă, scrisul era deja folosit de mult timp, iar popoarele civilizate își consemnau istoria sub formă de documente genealogice, care indicau originea lor și drepturile asupra teritoriilor moștenite. Avraam, patriarhul evreilor, provenea dintr-o familie însemnată din civilizația mesopotamiană, care probabil avea originea documentată în astfel de registre genealogice. Este posibil ca familia lui Avraam și descendenții săi să fi păstrat aceste documente, pe care Moise, având experiența și cunoștințele unui prinț egiptean, le-a consolidat într-o carte unitară. În această carte, Moise a inclus probabil și informații considerate importante, preluate din literatura egipteană și alte civilizații, sau din tradiția orală a evreilor.

Astfel, Moise nu a fost neapărat autorul original al Genezei, ci mai degrabă compilatorul și editorul documentelor existente, unind într-o singură lucrare relatările care descriu originea poporului evreu și a lumii din perspectiva ebraică.

Elementul definitoriu al perioadei antediluviene este potopul global. Majoritatea popoarelor includ în istoria, legendele sau mitologia lor o amintire a unui mare potop care a avut loc cu mult timp în urmă, din care au supraviețuit doar câțiva oameni, aceștia perpetuând astfel omenirea. Știința actuală recunoaște că au existat diverse inundații regionale în diferite etape ale istoriei, dar explică aceste fenomene în moduri care adesea diferă de descrierea biblică și nu corespund amplitudinii prezentate în Biblie. Deși există dovezi care ar putea susține existența potopului biblic, mai sunt încă întrebări fără răspuns care împiedică o demonstrație fermă a datei și desfășurării acestuia dintr-o perspectivă științifică. Cu toate acestea, în perioada antică, potopul era considerat un adevăr incontestabil, iar fără acest eveniment, o mare parte din logica Bibliei s-ar pierde.

Conform bibliei, omenirea a conviețuit aproximativ 1600 de ani de la creație până la potop. Totuși, conform Septuagintei, această perioadă ar putea depăși două milenii, ceea ce ar corespunde mai bine genealogiilor mesopotamiene. Aceasta a fost o perioadă unică și deosebită în istoria omenirii, iar ceea ce a fost înainte de acești ani rămâne, în mare parte, o taină.

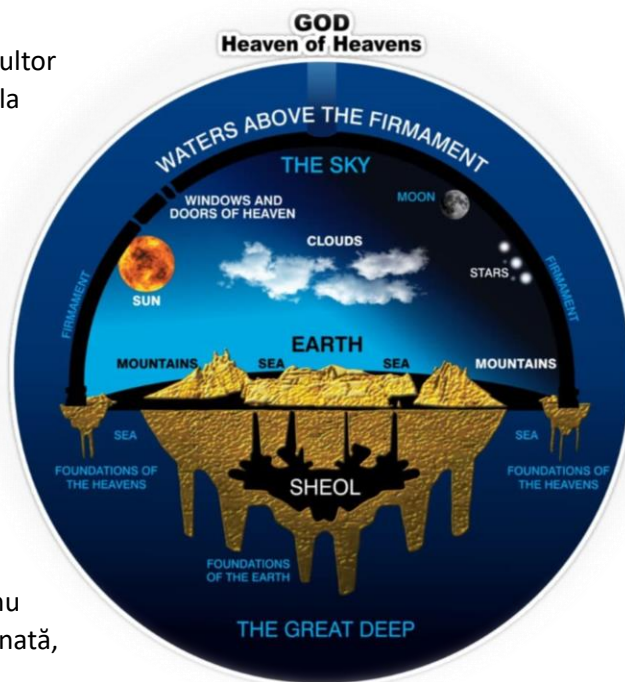

Creația Paradisului

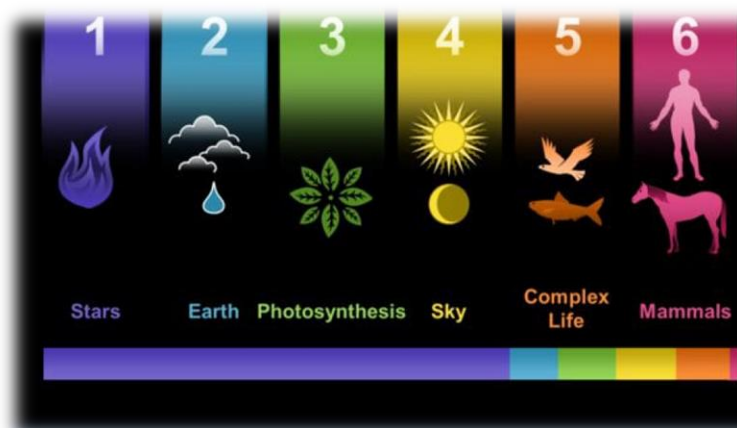
Atât Biblia, cât și mitologiile multor popoare, menționează că la începuturile lumii, pământul nu exista, ci exista un mare abis acoperit de ape, care nu avea o formă bine definită și reprezenta haosul primordial. Acest abis era învăluit în întuneric, până când Dumnezeu a spus „Să fie lumină!”, și astfel a început creația

lumii cunoscute de noi: din ape a apărut pământul, s-a format cerul cu toate corpurile sale, au apărut plantele, apoi animalele, păsările, peștii și toate celelalte viețuitoare, urmate de om. Biblia descrie pământul de la început ca fiind perfect—atât de perfect încât nu existau moartea sau suferința. Dumnezeu a creat o grădină minunată, numită paradis, termen provenit din limba persană.

Acest principiu al perfecțiunii inițiale este în opoziție cu perspectiva științifică asupra istoriei, care descrie începutul lumii dintr-o stare de haos, dar care, prin procesul evoluției, s-a organizat treptat și a devenit din ce în ce mai bună. Acest proces, conform științei, durează de miliarde de ani, în contrast cu cele 7 zile ale creației și a câtorva mii de ani după aceea, așa cum relatează Biblia. Având în vedere teoria relativității, care sugerează că timpul și spațiul sunt percepute diferit la viteze diferite, este practic imposibil să stabilim exact cât a durat formarea lumii. De fapt, nici nu este necesară o astfel de evaluare, deoarece percepția timpului era diferită în acea conjunctură, iar scopul Bibliei nu a fost acela de a descrie evenimentele într-un mod științific, ci de a prezenta cauzele și motivele care stau la baza organizării societății, suferințelor și evenimentelor care aveau loc pe pământ în acea perioadă. Astfel cele 7 zile ale creației stau la baza formării săptămânii și a zilei de odihnă, rolul corpurilor cerești stau la baza formării calendarului, necesitatea îmbrăcării ca urmare a cunoașterii goliciunii, truda agricolă ca urmare a blestemului asupra pământului pentru păcatul adamic, discriminarea femeilor din cauza ascultării ei de șarpe, neînțelegerea/concurența/conflictul dintre agricultori și păstori ca urmare a conflictului dintre cain și abel ș.a.m.d.

Observăm că viața perfectă de la început era în contradicție cu tendințele civilizaționiste. Omul, la fel ca animalele, nu avea nevoie de haine, deoarece nu exista rușine, iar clima era ideală. Grădina oferea omului hrană proaspătă și abundentă, perfect adaptată sistemului său digestiv, eliminând necesitatea prelucrării și depozitării alimentelor. Hrana era disponibilă pe tot parcursul anului, iar condițiile de mediu—de la calitatea, umiditatea și presiunea aerului, la radiația favorabilă a soarelui și microclima creată de ecosistemul grădinii—erau optimizate pentru funcționarea corpului uman. În acest context perfect, consumul de carne nu era necesar nici pentru om, nici pentru celelalte animale, ceea ce însemna că nu existau suferință și moarte care să fie provocată de ființele vii.

Căderea în păcat

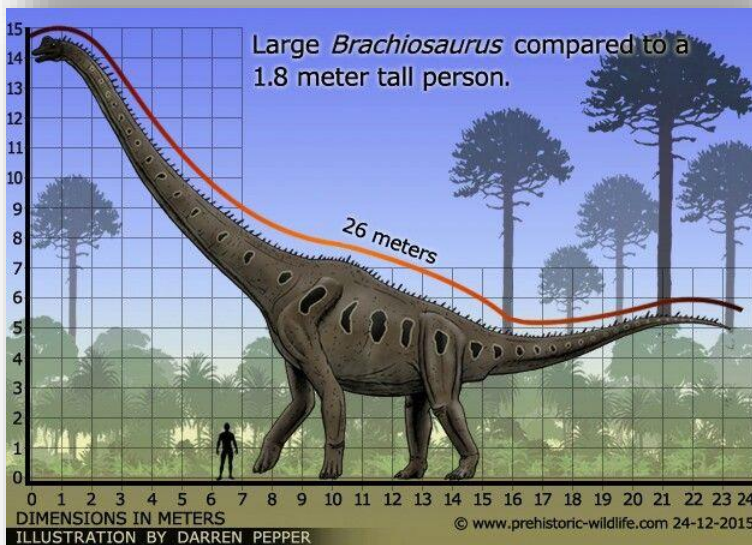
Nu știm cât timp a funcționat lumea perfect, dar la un moment dat primii oameni au fost ispițiți să încalce porunca lui Dumnezeu și au mâncat din pomul cunoștinței binelui și răului, ceea ce a adus cunoașterea suferinței și a morții. După acest moment, a devenit necesară vestimentația, iar odată ce au fost izgoniți din grădină, oamenii au devenit vulnerabili la condițiile climatice nefavorabile, necesitând adăposturi și confruntându-se cu lipsa hranei. Această situație a condus la dezvoltarea unor îndeletniciri precum agricultura, păstoritul, prelucrarea metalelor și construcțiile. Degradarea lumii s-a produs probabil treptat, iar pe măsură ce timpul trecea, planeta se deteriora tot mai mult, elementele creației se stricau, iar oamenii și celelalte ființe deveneau tot mai păcătoși și violenți.

La început, oamenii aveau încă vârste de aproape o mie de ani, dar odată cu trecerea generațiilor, durata vieții s-a redus treptat, ajungând la doar câteva sute de ani. Totuși, până la potop, se presupune că nu doar vârsta era mult mai mare decât în prezent, dar și statura ființelor și plantelor. Probabil, planeta, care forma un singur continent mult mai mare decât oceanul, era populată de dinozauri uriași, și alte animale similare ale căror schelete sunt găsite și astăzi. De asemenea, oamenii erau de statură mult mai înaltă; Biblia menționează că uriașii trăiau pe pământ în acele vremuri.

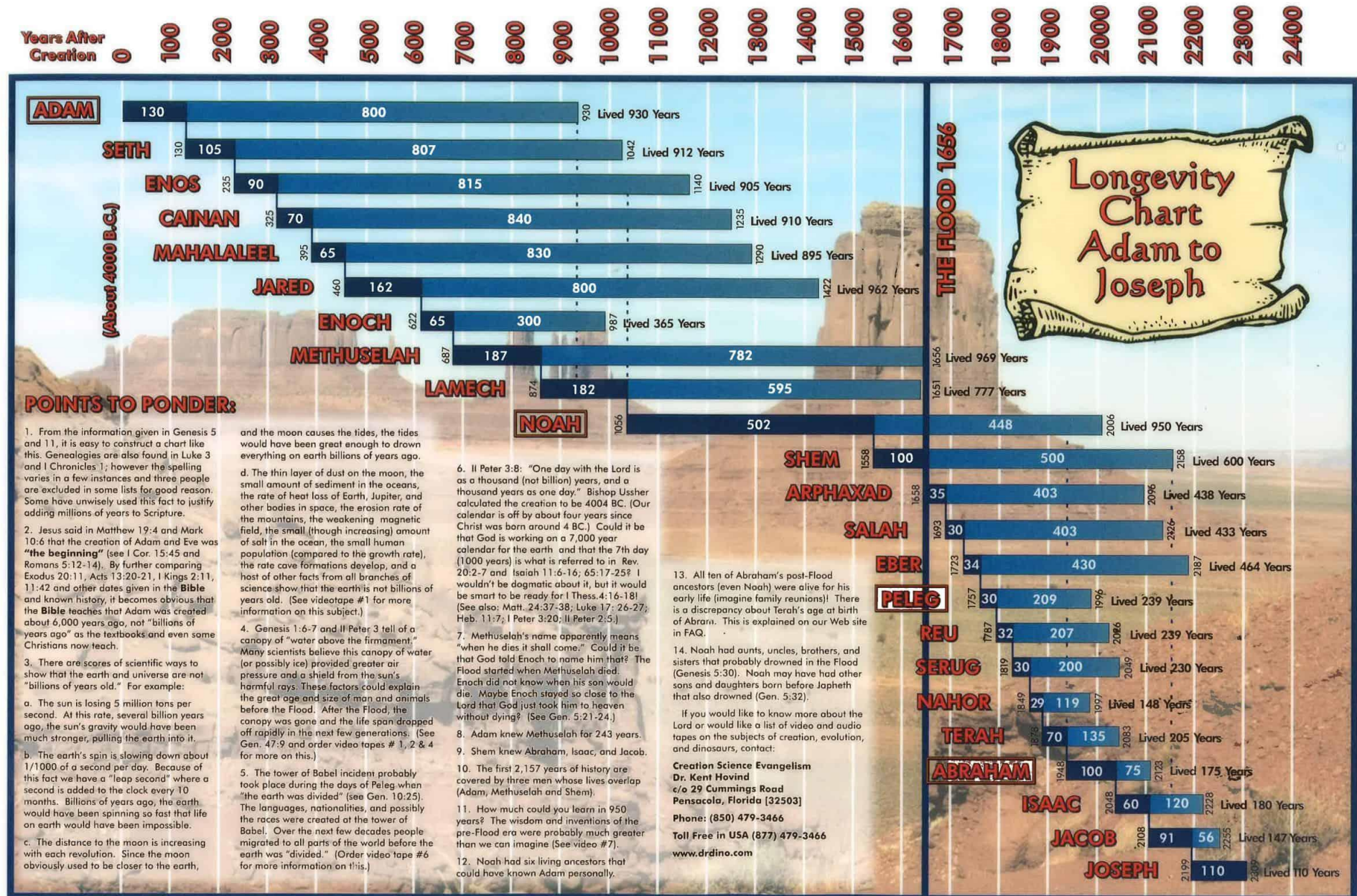
Acest fenomen ar putea fi explicat prin existența unui strat de apă în jurul planetei, probabil înghețat, care provoca un fel de efect de seră, însă nu în același mod în care acesta este provocat astăzi de arderea combustibililor fosili. Acest strat funcționa ca un stabilizator al climei, menținând o temperatură aproximativ identică pe întreaga suprafață a planetei. De asemenea, avea un efect de protecție împotriva razelor nocive ale soarelui și creștea presiunea aerului, care, la rândul său, conținea o cantitate mai mare de oxigen, un fenomen observat în bulele de aer conservate în chihlimbarul din acea perioadă.

Pentru a înțelege dimensiunea acelei lumi gigantice, care acoperea întregul pământ, inclusiv zonele aride sau arctice unde astăzi nu trăiește aproape nimic, putem analiza imensitatea resurselor fosile găsite pe întreg globul. Aceste resurse reprezintă biomasa înecată și conservată în pământ din acea lume preistorică. Ele au un impact crucial asupra civilizației noastre actuale, fiind baza resurselor energetice care susțin economia contemporană. Nu știm cum ar fi arătat dezvoltarea ultimelor secole în absența resurselor fosile, dar este sigur că prezentul ar fi fost radical diferit fără cărbune, combustibili, gaz, petrol sau plastic. Fără acestea, probabil am fi rămas într-un Ev Mediu prelungit, sau poate am fi evoluat într-o direcție cu totul diferită, dar fără îndoială, resursele fosile ne-au adus atât prosperitatea și confortul de care ne bucurăm, cât și provocările schimbărilor climatice cu care ne confruntăm.

Odată ce oamenii au fost alungați din Paradis, nu au mai avut acces la pomul vieții din mijlocul grădinii. Cu toate acestea, Biblia nu lasă totul fără speranță. Chiar în blestemul adresat șarpelui, Dumnezeu spune că sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui. În cartea Apocalipsa, aflăm că cel ce va birui păcatul va primi din nou acces la pomul vieții. După ce au fost alungați din paradis, oamenii au pierdut contactul direct cu Creatorul, dar cei care l-au căutat cu sinceritate l-au găsit. Biblia menționează că, în această căutare, oamenii începând cu Cain și Abel, Noe, și probabil mulți alții au început să aducă jertfe de animale, primele probabil fiind animalele sacrificate pentru pieile cu care au fost îmbrăcați Adam și Eva.

Perioada antedeluviană (de până la Potop)

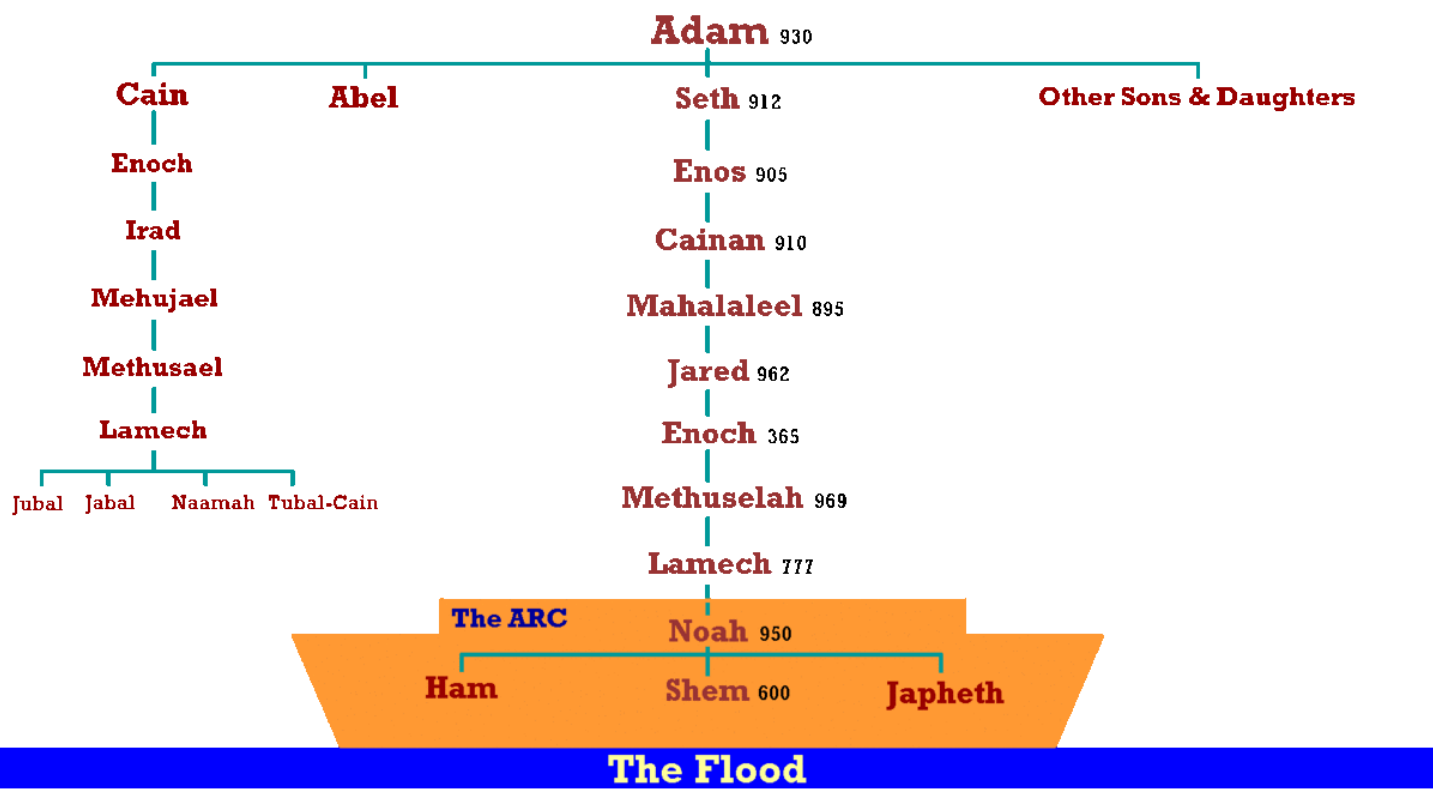

Două genealogii

Căderea în păcat a dus rapid la păcate grave, precum invidia urmată de crimă. Cain și-a ucis fratele, pe Abel, și a fost izgonit de Dumnezeu. În loc să se îndrepte, Cain și urmașii săi au devenit tot mai răi. Violența lor a dus la dezvoltarea artei războiului, la construirea cetăților, prelucrarea metalelor, practicarea agriculturii și inventarea instrumentelor muzicale. În mod simbolic, Lameh, a șaptea generație de la Adam pe linia lui Cain, a fost mult mai rău decât strămoșul său, afirmând: „Am ucis un om pentru rana mea și un tânăr pentru vânătaia mea. Dacă de șapte ori va fi răzbunat Cain, Lameh va fi răzbunat de șaptezeci și șapte de ori.”

După moartea lui Abel, Adam și Eva au avut un alt fiu, Set, care a devenit strămoșul unei linii drepte și ascultătoare de Dumnezeu, contrastând cu urmașii lui Cain. Aceasta arată că încă de la începuturi, oamenii au avut două căi distincte: una care îl căuta pe Dumnezeu și alta care se îndepărta de El. În mod simbolic, la fel cum Lameh a fost reprezentativ pe linia lui Cain, al șaptelea descendent pe linia lui Set a fost Enoh, un om foarte credincios, care a umblat cu Dumnezeu și pe care Dumnezeu l-a luat la El. Cumva la fel în mod simbolic, este și faptul că 10 generații au trecut de la Adam la Noe, apoi a venit judecata lui Dumnezeu.

The Geneology of Adam

Un aspect interesant devine evident dacă analizăm etimologia numelor din spița lui Set.

Adam	Set	Enos	Kenan	Mahaleel	Iared	Enoh	Metusala	Lameh	Noe
Om	Numit	Muritor	Întristare	Binecuvântat Dumnezeu	Va coborî	Predare	Moartea lui va aduce	Deznădejde	Odihnă / Confort

Unii cercetători biblici sugerează că Evanghelia este ascunsă în genealogia dată în Geneza. Astfel, aranjând aceste nume în ordine, obținem următoarea afirmație:

„Omul este destinat întristării și mortalității; dar Binecuvântatul Dumnezeu va coborî, învățând că moartea Sa va aduce odihnă celor deznădăjduiți.”

Noe și Potopul

Pe măsură ce păcatul a devenit tot mai răspândit, Dumnezeu a decis să curețe lumea printr-un Potop. El a ales pe Noe, un om drept, să construiască o arcă pentru a salva familia sa și animalele. După ce a plouat timp de 40 de zile și nopți, Pământul a fost acoperit de ape, distrugând tot ce era pe el, dar arca a rămas salvată. După Potop, Dumnezeu a făcut un legământ cu Noe, promițând că nu va mai distruge lumea prin apă și punând curcubeul ca semn al acestui legământ.

Dacă ne întrebăm ce a declanșat Potopul din punct de vedere fizic, nu avem un răspuns precis. Biblia ne spune că a plouat abundent timp de 40 de zile neîntrerupt, ceea ce este cu adevărat neobișnuit. Dar de unde a apărut atâta apă în atmosferă, acoperind o suprafață atât de vastă a planetei? Tot Biblia ne spune că „adâncurile” s-au deschis și apa a țâșnit din ele. Ce a cauzat acest fenomen? Un alt detaliu semnificativ este faptul că familia lui Noe a văzut pentru prima dată curcubeul după

The Ark Encounter din Northern Kentucky

este un parc tematic creștin care prezintă o replică la scară reală a Arcei lui Noe, oferind vizitatorilor o experiență interactivă despre povestea biblică a Potopului.

Potop, ceea ce ne face să ne gândim de ce acesta nu a fost vizibil înainte. Aceasta ar putea indica existența unui strat de apă sau gheață în jurul Pământului, care reflecta razele soarelui în mod diferit, împiedicând formarea curcubeului. Odată ce acest strat s-a rupt și a căzut pe Pământ, curcubeul a devenit un fenomen vizibil, rămânând astfel până astăzi. Acest lucru ne-ar putea oferi o explicație pentru ploaia abundentă care a acoperit planeta timp de atâtea zile.

Folosind Google Maps, observăm o fisură care traversează toate marile oceane și care se potrivește cu marginile continentelor adiacente. Aceasta ar putea sugera că la un moment dat apa a erupt din scoarța terestră de-a lungul întregii planete, provocând ruperea uscatului și formarea continentelor. Mai mult, stratul gros de gheață din Antarctica conține animale înghețate instantaneu, inclusiv plante gigantice specifice junglei. Acest lucru indică faptul că o cantitate masivă de apă s-a prăbușit brusc peste ele, înghețându-le instantaneu. Aceasta ar putea fi o

consecință a pierderii efectului de seră care menținea o climă blândă pe toată planeta. Odată cu răcirea bruscă a regiunilor polare, temperatura a scăzut drastic, ducând la îngheț, în timp ce în regiunile tropicale radiația solară intensă a transformat zonele în mari deșerturi.

Care a fost cauza declanșării acestor fenomene? O ipoteză sugerează că trecerea unui corp ceresc străin, înconjurat de meteoriți, ar fi putut străpunge stratul de apă și gheață din jurul Pământului, provocând căderea acestuia pe Pământ. Gravitația acestui corp ceresc ar fi putut atrage și apa din adâncuri, forțând-o să erupă și să inunde planeta.

Există multe aspecte care necesită o analiză mai detaliată, dar acestea vor fi explorate într-o altă discuție. De asemenea, nu știm cu exactitate până la ce nivel de civilizație a ajuns omenirea în perioada antediluviană și dacă, la fel cum civilizația actuală afectează clima, civilizația antediluviană nu ar fi dezechilibrat ecosistemul, provocând astfel Marele Potop.

Corabia lui Noe s-a oprit în Munții Ararat (țara Urartu). Au fost propuse mai multe artefacte ca posibile rămășițe ale corabiei, însă cea mai credibilă descoperire se află la Rezervația Naturală „Arca lui Noe” din Turcia (Nuhun Gemisi, pe Google Maps). De acolo, omenirea și animalele au coborât și au repopulat întreaga planetă.

Studiu de caz

Sunt „Fii lui Dumnezeu” „îngerii căzuți”?

Când oamenii au început să se înmulțească pe fața pământului și li s-au născut fete, fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase și și-au luat soții dintre acelea pe care le-au ales.

Atunci DOMNUL a zis: „Duhul Meu nu va rămâne pentru totdeauna în om, pentru că omul este carne păcătoasă; zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani”.

Uriașii erau pe pământ în zilele acelea, și chiar și după aceea, când fiii lui Dumnezeu s-au împreunat cu fetele oamenilor și ele le-au născut copii. Aceștia au fost vitejii din vechime, oameni cu renume.

Geneza 6:1-6

Cartea Genezei oferă puține detalii despre perioada antediluviană, dar menționează acest eveniment considerat important. Întrebările esențiale sunt: Cine sunt „fiii lui Dumnezeu” și ce a făcut ca păcatul lor să fie atât de grav? Cele mai des întâlnite două ipoteze sunt:

1. Fiii lui Dumnezeu sunt descendenții lui Set, fiul lui Adam, fiul lui Dumnezeu, care, în mod simbolic, au fost numiți astfel datorită credințioșiei lor. Relațiile lor cu femeile din spița lui Cain, o familie păcătoasă, au dus la o contaminare spirituală și morală a celor credincioși, determinând decăderea morală generală și, în cele din urmă, distrugerea prin Potop.
2. Fiii lui Dumnezeu sunt îngerii căzuți, așa cum sugerează anumite texte biblice și mitologii antice, unde îngerii erau numiți „fii ai lui Dumnezeu”. Relațiile lor cu femeile umane ar fi dus la nașterea uriașilor, o corupție genetică care a perturbat ordinea naturală și a condus la violență extremă, ceea ce a necesitat curățirea pământului prin Potop.

Fiecare ipoteză ridică însă câteva întrebări:

1. Dacă „fiii lui Dumnezeu” sunt oameni credincioși, de ce din tot Vechiul Testament sunt numiți așa doar aici? Există vreă interdicție divină explicită privind căsătoriile între spițele lui Set și Cain? Iar nașterea uriașilor poate fi legată de asemenea relații?
2. În cazul îngerilor căzuți, cum este posibil biologic ca îngerii să aibă urmași umani? De ce astfel de evenimente nu sunt menționate în altă parte în Biblie sau în istoria științifică? Și de ce ar distruge Dumnezeu întreaga omenire din cauza acestor ființe cerești?

Pentru a înțelege cine sunt „fiii lui Dumnezeu”, este esențial să analizăm toate referințele biblice care îi menționează. Iată câteva exemple relevante:

- **Iov 1:6:** „Într-o zi, fiii lui Dumnezeu au venit să se înfățișeze înaintea DOMNULUI, iar Satan a venit și el în mijlocul lor.” În Orientul Apropiat antic, „fiii zeilor” erau divinități minore din panteon, iar întâlnirile divine ale acestora sunt menționate și în scrierile mesopotamiene și ugaritice. În Israel, „fiii lui Dumnezeu” sunt identificați ca fiind îngerii care participă la consiliul divin, așa cum apare și în viziunea lui Mica (1 Împărați 22:19–23).

- **Daniel 3:25:** „Nebucadnețar a zis: – Iată, văd patru bărbați umblând liberi în mijlocul focului, iar înfățișarea celui de-al patrulea seamănă cu a unui fiu de Dumnezeu.” Această afirmație provine din gura lui Nebucadnețar, care folosește o expresie semitică obișnuită pentru a descrie o ființă spirituală, nu credincioasă doar precum cei trei.
- **Psalmul 82:1, 6-7:** „Dumnezeu stă în adunarea lui Dumnezeu. El judecă în mijlocul „dumnezeilor”. Eu am zis: ‘Sunteți „dumnezei”, fii ai Celui Preaînalt’. Cu toate acestea, veți muri ca niște oameni.” În culturile antice, deciziile erau luate în consiliul divin, unde zeii deliberau, un scenariu similar cu adunarea cerească a îngerilor din Israel. Adunările de zei sunt frecvent întâlnite în textele ugaritice și mesopotamiene, unde erau considerate decizii supreme, la fel cum îngerii sunt considerați „fii ai lui Dumnezeu” în credințele israelite.
- **Fiul lui Dumnezeu în evanghelii:** În Noul Testament, titlul „Fiul lui Dumnezeu” este folosit în legătură cu Isus în contextul realizării de către El a unor minuni, și a unor manifestări supranaturale. Acuzățiile preoților, afirmațiile demonilor și provocările celor ce doreau să-L ispitească, toate gravitează în jurul acestui titlu.
- **Luca 1:32, 35:** „El va fi mare și va fi numit „Fiul Celui Preaînalt.” Îngerul îi spune Mariei că Isus va fi „Fiul lui Dumnezeu” datorită intervenției Duhului Sfânt. Deși pentru oameni pare de neînțeles cum o fecioară poate concepe un copil prin puterea Duhului Sfânt, acest lucru a fost posibil prin voia divină. Acest eveniment confirmă ideea că îngerii, descriși în Biblie drept „duhuri slujitoare,” ar putea, în anumite circumstanțe, să intervină în lumea umană și să fie legați de nașterea unor „fii ai lui Dumnezeu.”
- **Apostolii și Apocalipsa:** Apostolii și chiar Isus, în cartea Apocalipsa, folosesc titlul „Fiul lui Dumnezeu” pentru a sublinia autoritatea Sa supremă.

În **Epistola lui Iuda**, există o referire la [Cartea lui Enoh](#), o scriere apocrifă. Aceasta conține relatarea despre îngerii căzuți, „fiii lui Dumnezeu” menționați în Geneza, care s-au căsătorit cu fiicele oamenilor și au dat naștere uriașilor, numiți Nefilimi. Acești Nefilimi au devenit simboluri ale răului și ale puterii necontrolate.

2 Petru 2:4-5: „Dumnezeu nu i-a cruțat pe îngerii care au păcătuit, ci i-a aruncat în Tartar și i-a păzit până la judecată.” Petru face referire la tradițiile evreiești care sugerează că „fiii lui Dumnezeu” din Geneza erau îngeri căzuți, pedepsiți pentru neascultarea lor. Această temă este prezentă în mai multe scrieri evreiești, precum Manuscrisele de la Marea Moartă și alte texte apocrife, în care îngerii căzuți sunt întemnițați și așteaptă judecata finală.

Iosifus Flavius, în „Antichități Iudaice,” susține ipoteza că „fiii lui Dumnezeu” ar proveni din linia lui Set, în timp ce cercetările contextului cultural arată că, în perioada antică, împărații se autointitlau „fii ai lui Dumnezeu.” Astfel, există posibilitatea ca „fiii lui Dumnezeu” din Geneza să fie de fapt marii conducători ai lumii antediluvienă (indiferent dacă descindeau din Set sau Cain), care, nemulțumiți cu o singură soție, au adunat multe femei frumoase din popor, creând haremurii. Fiii acestor împărați au devenit legendari pentru puterea și realizările lor, fiind glorificați ulterior în mitologiile popoarelor, precum eroii din legendele grecești, cu realizări amplificate.

Totuși, aceste texte biblice arată că, în viziunea multor evrei și creștini, „fiii lui Dumnezeu” erau considerați îngeri, iar în cazul textului din Geneza, îngeri căzuți. Dacă această interpretare este corectă, putem imagina că acești semizeii, oameni cu puteri supranaturale și cu tendințe păcătoase, au corupt lumea înainte de Potop, contribuind la distrugerea ei. Cartea lui Enoh descrie că prin acești îngeri au apărut cunoștințele despre realizarea unor lucruri mărețe, dar cu consecințe nefaste, aducând astfel mari suferințe pe pământ. În acest context, nașterea unui alt „Fiu al lui Dumnezeu,” Isus, a fost necesară pentru a lua asupra Sa blestemul acestor „fii ai lui Dumnezeu” și a aduce binecuvântarea adevăratului Fiu al lui Dumnezeu, născut din Tatăl.

Sarcină:

- Creează un arbore genealogic care să includă descendenții lui Adam până la copiii lui Lameh cel rău și până la Iafet, subliniind fiecare generație și rolul important al personajelor biblice.
- Realizează o listă cu cât mai multe diferențe între lumea de dinainte de potop și lumea contemporană, luând în considerare aspecte sociale, spirituale și naturale.

